

Den Femte:

Glöm icke mig! då du af glädjen följer
Och leende på nöjets blomster går! Glöm
icke mig! då lyckans himmel höljes Och
plågor rusa fram i mina klämda spår,
När prälets glitterrök, en liflig känsla
väcker När smickrets tjuvningskraft en
liflig suara sträcker Må då så ömt —
så tyst min bild få säga dig Glöm icke
mig! Glöm icke mig!

2. Glöm icke mig! när skild från dina
blickar I enslighet jag muntras af ditt
namn; Glöm ej den suck mitt rörda hjer-
ta skickar På tankans wingar förd skall
flyga i din famn, När hela tidens längd
mig hugkomst vill förstöra Med nya fö-
remål som nya intryck göra, Må då så
ömt så tyst, min bild få säga dig Glöm
icke mig! Glöm icke mig!

3. Glöm icke mig när jag i grafven
hvilar Och detta bröst för dig ej flap-
par mer: Då lycklig fri från alla plågor
ilar Ur salighetens famn till dig jag ha-
star mer, Då skall min ömhet bli att
för din sällhet waka, Då skall du him-
lens fröjd i tysta känslor smaka, Då skall
så ömt, så tyst min röst i fläktar säga
dig: Glöm icke mig! Glöm icke mig!!

GS 982

Fem stycken mycket vackra

W i s o r,

Den Första:

En Krigsman så hård och en Fröken så
grann, &c.

Den Andra:

Jag bygger en Lössal i närmaste dal, &c.

Den Tredje:

Gläd dig af lifwet i dina unga år, &c.

Den Fjerde:

Jag satt och spann, då hände sig, &c.

Den Femte:

Glöm icke mig, då du af glädjen, &c.

Lindöping, 1832; i Petreus Boktryckeriet.

Den Första:

En Krigsman så våld och en Fröken så grann, De suto tillhop i det gröna: Med ömna begär de sågo på hwarann, Alonzo den tappre, så hette han: Och hon: Imogine den sköna.

2. Ack! suckade han: då i morgon jag går, Till främmande Länder att strida, Snart rinner för mig mer ej saknadens tår, En rikare friares helsning du får, Och han får mitt rum! wid din sida.

3. Tyft grymme! tyft grymme! war Imogine swar, Ack! upphör att orätt mig göra: Den Heliga Jungfrun till vittne jag tar, Att lefwer du, dör du, min hand, mina dar Blott dig eller ingen tillhöra.

4. Om nånsin begäret ell' fåfångans bud, Mig från min Alonzo förleder Mitt högmöd min falskhet den straffe då Gud Din wälnad hos mig i sin Brudliga skrud Då satte sig neder och fordre sin Brud, Och rycke i grafwen mig neder.

5. Den Tappre sig stet från den sköna i gråt, Och for till det heliga Landet: Men knappt årets tider följt Solwarfmet åt, Så kom en Baron i lysande ståt, Och tilböd åt Imogine handen.

6. Hans skänker, hans guld, hans förledande skick, Snart kommo dess eder att wackla; Han störde dess hjerna, han tju-ste dess blick, Dess flyktiga hjerta i snaran han fick, Och snart tändes Brölloppets fackla.

7. Och nu hade Presten wälsignat wårt var, Men dracks ur det guldprydda hornet: Och bordet sitt öfwerflöd swigtande bar; Löjen och skämt gåfwo lif åt en hwar, När tolfslaget dundrar från tornet.

8. Då hos Imogine först häpnad blef spord, En främmande sitter objuden: Drörlig han satt, utan lif, utan ord, Hans ögon ej wändes kring gäster och bord; Han hade dem spända på Bruden.

9. Hans hjälmhatt war sluten, gigantisk hans längd, Hans rustning war swart-grå som jorden: All fröjd wid hans åsyn blef ur högtiden frängd, Och blå brinner lågan ur lampornas mängd, Och hundarne fly under borden.

10. Med rykning och häpnad en hwar honom ser; Af skräck sitter gästerna stela: Till slut sade Bruden: med bäsman jag ber: Fäll, tappre Herr Riddare! stormhatten ner, Och wärdes wälsagnaden dela.

II. Hon tystnar; och Riddar'n, som

Bruden befallt, Låt hjelmen från hufvudet falla: Men ack! hwilken syn, hwad förfärlig gestalt, Hwad ord måla hånad, som rår öfwer allt, När dödsfallet wises för alla.

12. Och opp sprungo alla med skräckfulla rop, Och fasa och wämjelse kände, Af rysliga maskar, en slingrande hop, Kröp in och kröp ut genom tinningens grop, När spöket till Bruden sig wände.

13. Se opp! kån Alonso, war wälsnadsens ljud, Förråder ska! mins dina eder: Ditt högmot, din falskhet den straffar nu Gud, Min wälsnad hos dig i sin Brudeliga skrud, Nu sätter sig neder och fordrar sin Brud, Och rycker i grafwen dig neder.

14. Sin arm kring den sköna nu lindade han, Förgåfwes des jemmer man hörde, Och fort med sitt rof genom luften förswann, Ej nånsin man mera Imogine fann, Ej spöket, som henne bortförde.

15. Snart dödde Baronen, och allt sen hans slott, Stått öde i långliga tider; En sagorna säga: att Imogines lott är den, till ett ewigt straff för sitt brott, Begråta sitt öde hon lider.

16. Hwart år fyra gånger hon wisar sig än, När midnatten spånt sina wingar; I Hwit brudlig drägt hon då synes igen, Och skrifer: att Benrangers-riddarn är den, kring dånande golf henne swingar.

17. Kring dem dansar spöken med gräs,

liga skål, Som blod utur dödsfällar dricka, Och stöta ihop hwar sin murkader bål, Och tjuta: Alonso den Tappre! din skål, Och skål för din trolösa flicka!

Den Andra:

Jag bygger en Lössal i närmaste dal, Den skall wäl bli liten men skuggrif och swal: Den skall Philosophen besöka att sina principer föröka. Lugn i min lössal och lugn i min dal.

2. Der will jag inrätta ett litet capell Som skall mig förnöja från morgon till qväll, En näcktergal blef Directeuren, Han har första rangen i Chören; Solglarnas famljud förtjusa min sång.

3. Den forlande källan skall påminna mig Hur ren och okonstlad hon tillbjuder sig Hwars bäckar, de likna Chrystallen Som går genom blomstrande dalen; Och ingen skall grumla min källa för mig.

Den Tredje:

Gläd dig af lifwet i dina unga år, Njut utaf nöjet hwad du förmår; Man flagar ofta utan fog, Att man ej njuter nöjen nog; Man plåckas törne mången gång, Och låter liljan stå. Gläd dig af lifwet i dina etc.

2. När moln förmörka vårens dag,
Och åskan knallar slag på slag, Då vän-
tas aftonrådnans glans, Fördubblad, klar
och skön. Gläd dig af lifwet i dina etc.

3. Du vän, som ej af afund wet, Som
lefwer blott af kärlighet, För dig är
städse lifwets väg Med friska blomster
strödd. Gläd dig af lifwet i dina etc.

4. Den hjälpsam är wid lifars nöd,
Och åt den usle delar bröd, Hos den
skall lugn i själen bli, En hjälpsamhe-
tens lön. Gläd dig af lifwet i dina etc.

5. Och blir din börda stundom tung,
Så kom ihog att du är ung, Med hjer-
tat ömt och känslofullt, Du säkert har
en vän. Gläd dig af lifwet i dina etc.

6. Och denna vän med omsorg wet,
Att lindra din beswärlighet, I sorgens
midnatt strålar han, I morgonrådnans
drägt. Gläd dig af lifwet i dina etc.

7. När du nu hunnit denna höjd, Att
ha en vän och lefwa nöjd, Så wandrar
du med lätta steg till ewighetens gräns.
Gläd dig af lifwet i dina unga år, Njut
utas nöjet hwad du förmår.

Den Fjerde:

Jag satt och spann, då hände sig Der
kom en yngling här om dagen; Hans
blåa ögon tjänste mig, Och i hans blick
såg jag behagen, Och rådnan på hans

kinder brann; Jag satt så brydd, men
spann och spann. :,:

2. Förtroligt nalkades han mig, Och häls-
sade godag min flicka. Jag rodnade och
tråden sig Smög ur min hand och hjer-
tat picka! Jag tog den, åter samman-
bann, Och satt så brydd, men spann och
spann. :,:

3. Med ömhet kysste han min hand,
Och swor att ingen hand war lika Så
skön, som denna i vårt land, Så mjuk,
så hwit, så rund tillika. Hans loford
wäg till hjertat hann; Jag satt så brydd,
men spann och spann. :,:

4. Han sträckte kring mitt lif sin arm,
Berömmandes de fina trådar; Och från
hans mun, så röd, så warin, Swars in-
tryck något ömt bebådar: I hwarje blick
en känsla brann, Jag satt så brydd, men
spann och spann. :,:

5. Emedlertid hans sköna mund, (Jag
wet ej huru han sig böjde) Just mötte
min i samma stund, Då jag mig öfwer
Gländan höjde, Då kysste mig den sköna
man; Jag blef så brydd, men spann och
spann. :,:

6. Med iswer bort jag honom sköt,
Och han med djerfhet mig förföljde, Och
i sin öppna famn mig slöt, Och mig med
tusen kysar höljde. Jag frågar: Syfter
gick det ann, Att jag satt längre qwar
och spann. :,:
